

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ **ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΑΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟ**

Χριστόφορος Κεσίδης μαθητής του τμήματος Β' 1
Σχολική χρονιά: 2022-2023

Σκοπός αυτής της εργασίας είναι η διάδοση της ποντιακής διαλέκτου. Μιας γλώσσας η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί και ως συνέχεια της αρχαίας ελληνικής. Η ποντιακή διάλεκτος είναι η μόνη διάλεκτος της ελληνικής γλώσσας που συνεχίζεται να μιλιέται μέχρι τις μέρες μας. Είναι η γλώσσα των Ποντίων που κατοικούσαν στις νοτιοανατολικές ακτές και στα ρωσικά και γεωργιανά παράλια της Μαύρης Θάλασσας.

“Η ιστορία του Ελληνισμού στον Μικρασιατικό Πόντο έχει ως επίσημη αφετηρία την ίδρυση της Σινώπης στα βόρεια παράλια της Μικράς Ασίας από Ίωνες ναυτικούς περίπου το 800 π.Χ. Από τη Σινώπη ερευνητές ίδρυσαν άλλες πόλεις. Η κυριότερη αυτών των πόλεων ήταν η Τραπεζούντα το 783 π.Χ.

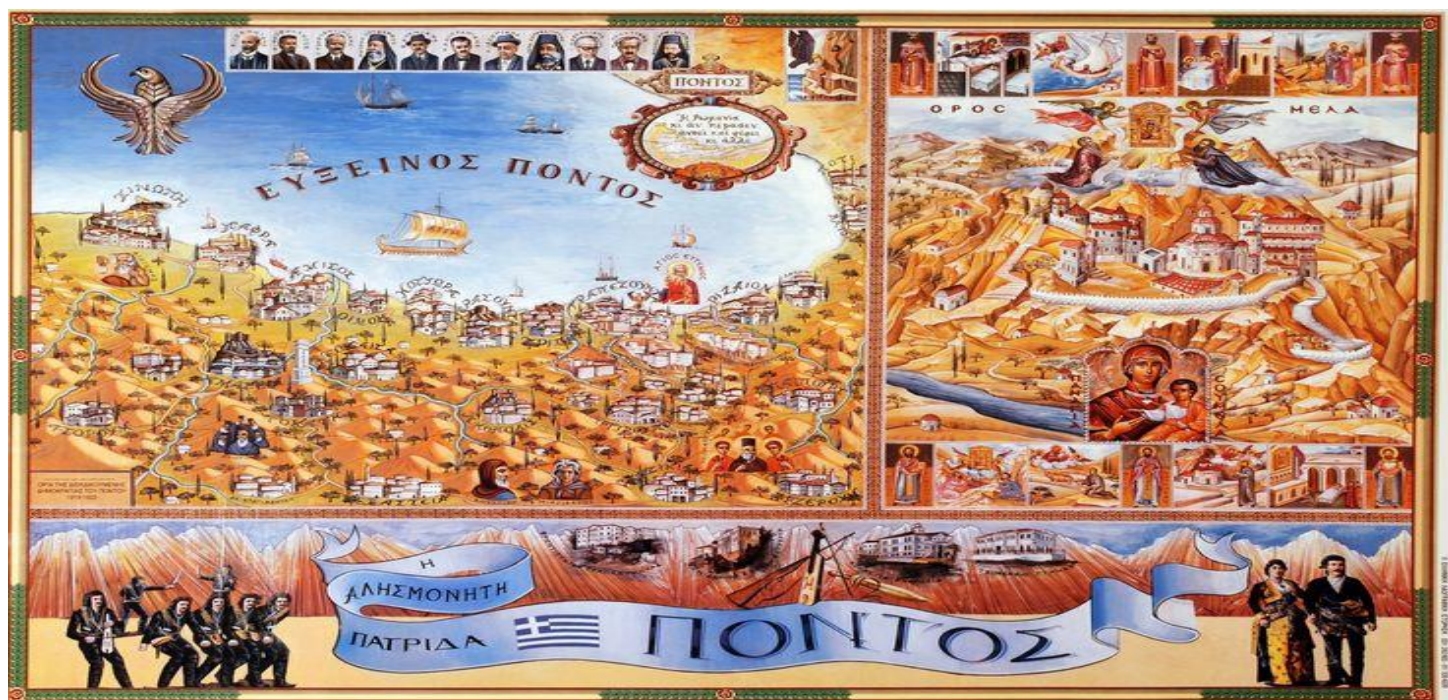
Κατά μία άποψη, οι σύγχρονοι Πόντιοι είναι απόγονοι εκείνων των αρχαίων Ελλήνων, που έζησαν κάποτε στην περιοχή.

Το διάστημα μετά από την οθωμανική κατάκτηση (κυρίως ο 18ος και ο 19ος αιώνας) χαρακτηρίζεται από μεταναστευτικά ρεύματα στη νότια Ρωσία και στον Καύκασο, όπου δημιουργούνται μεγάλες ποντιακές κοινότητες. Στο έργο του *Αποσπάσματα από την Ανατολή* (1845) ο Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράυερ περιγράφει τις επαφές του με χριστιανούς ελληνόφωνους Ποντίους, τους οποίους συνάντησε ταξιδεύοντας στον Εύξεινο Πόντο. Τους χαρακτηρίζει ως «Βυζαντινούς Έλληνες» και τη γλώσσα τους ως «ελληνικά της Ματσούκας» και τους περιγράφει ως ελληνόφωνους που προσκυνούν την Παναγία Σουμελά.

Με τον όρο Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου αποκαλείται η συστηματική εξόντωση των Ελλήνων του Πόντου από την κυβέρνηση των Νεοτούρκων, κατά την περίοδο 1914-1923. Περί τις 353,000 Πόντιοι χάθηκαν, πολλοί από αυτούς κατά τη διάρκεια καταναγκαστικών πορειών στις άνυδρες εκτάσεις της Ανατολίας και της Συρίας. Έτσι οι ίδιοι οι Πόντιοι, καθώς και το ελληνικό κράτος αναφέρονται σήμερα σε γενοκτονία των Ποντίων από την Τουρκία και τιμούν την επέτειό της κάθε χρόνο, στις 19 Μαΐου.”

Πηγή : [Πόντιοι - Βικιπαίδεια](#)

Παρά την γενοκτονία, ο ποντιακός ελληνισμός εξακολουθεί να υπάρχει. Η γλώσσα συνεχίζεται να ομιλείται και καθιερώνονται θεατρικές παραστάσεις στην διάλεκτο των Ποντίων. Όπως στην Ελλάδα έτσι και στην Ρωσία ανοίγουν ποντιακοί σύλλογοι όπου διδάσκουν ποντιακούς χορούς, ποντιακή λύρα και νταούλι και με αυτό το τρόπο η ποντιακή γλώσσα, κουλτούρα, τα ποντιακά ήθη και έθιμα μένουν αλησμόνητα.

Πριν παρουσιαστεί όμως η εκφορά του Επιταφίου Λόγου του Περικλή στην ποντιακή

διάλεκτο θα ήταν απαραίτητο να υπενθυμιστούν οι εξής παρατηρήσεις στην προφορά της γλώσσας:

ΣΥΜΦΩΝΑ

1) Το ξ σε παρένθεση προφέρεται όπως το γαλλικό kch :

(ξ)ύνω, (ξ)υστάρ, δε(ξ)ά

2) Το σ σε παρένθεση προφέρεται όπως το γαλλικό sh :

(σ)αμαρέα, (σ)α(σ)ανίζω, (σ)αφλέας

3) Το χ σε παρένθεση προφέρεται όπως το γαλλικό sh :

(χ)αίρεται, (χ)ιλιόχρονος, (χ)έρ

4) Το ψ σε παρένθεση προφέρεται όπως το γαλλικό rch :

έ(ψ)εν, ανε(ψ)ός, ανε(ψ)ά

5) Το ζ σε παρένθεση προφέρεται όπως το γαλλικό j :

μπογιατ(ζ)ής, κεμεντ(ζ)έ, τ(ζ)ερεμέ

ΦΘΟΓΓΟΙ

1) Ο φθόγγος α σε παρέσθεση προφέρεται όπως τα φωνήεντα αε π.χ. επιρεάζω :

μάλ(α), μερέθ(α), καρτόφ(α)

2) Ο φθόγγος ο σε παρένθεση προφέρεται όπως τα φωνήεντα εο π.χ. εορταστική περίοδος :

ελαδέν(ο)ν, κοκκεν(ο)ν, παλ(ό)καστρον

Οι απαραίτητες παρατηρήσεις αναφέρθηκαν, έτσι η δυνατότητα της ανάγνωσης του ποντιακού κειμένου είναι πραγματική :

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Οι πλέοι από όσους έχουν καλατ(ζ)εύσει αδαπισκαικά ως ατώρα επαινούνε αβούτον ντο εταίρεσεν το ατ(ά)τ' και ίτην το καλάτ(σ)εμαν ατόν, σπερόν γανεύουν πως εν' έμορφον να ελέγεται αϊκον τιμητακόν λόγον κατά την ταφήν των νεκρών του πολέμου. Εγώ θα είχα την κρίσην ότι για αρθώπς ντο εστέκαθαν με έργον αγουροί θα έν' περ' σσόν να λέγουν και τα ναμού(σ)α με έργον, άμον αβούτα που ελέπετε ότι και ατώρα ετοιμά(σ)τικαν με μουτερλίκιν συντέρεμαν για αβούτον το πικρασμένον ατ(ά)τ, και να μην απομένετε από έναν άρθωπον μοναχόν που καλατ(ζ)εύ' καλά ή ά(σ)κημα, αν θα ίνεται πιστόν το ταπιάτ των πολλών. Γιατί εν' στιβαρόν να καλατ(ζ)εύ άμον να εταιράζ' για πράματα ντο με την βίαν θα εν' αρκετόν κανείς ση σιγουρίαν ότι εν' αληθινά. Σπερόν, ο ακουστής που τα εξέρ' τα πράματα εγνώριμα και έν' ραστά βαλεμένος, επορεί λά(χ)' να εθάρ ότι παρουσιά(σ)κουνται καθώτερα κάπως απ' ήντ(α)ν θέλ' και από ήντ(α)ν εξέρ ο ίδιος, κι αβούτος πάλιν που κε εξέρ' επορεί από χου(σ)χανίαν να δεβ(ά)ζ' ότι ορισμένα παρουσιά(σ)κουνται με γαράρτεμαν αν ακούσει τίποτε που αποδεβαίν τοι εκεινετέρ' ατ' δυνάμεις. Σπερόν, οι επαινίαν που λογά(σ)κουνται για άλλους εν' υπομένς ταχ' εκεί που δεβ(ά)ζ' καθένας πως εν' και ο ίδιος αφώτιστος να πράξ' κάτ' από όσον άκουσεν ήντ(α)ν απάει πέραν από ατούς ευτάει αμάν να ζελεύνε και κακινανεύνε. Σπερόν άμαν οι πρωτίζ' νοί εγροίκαν πως αέτσ' εν' το σωστόν, εχρωστώ και εγώ ακολουθώντας το ατ(ά)τ να σιναεύσω να δεχκουμαι σην απαροθυμίαν και το αμούτ του καθείναν από εσάς όσον πλέον ίνεται .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36

Θα εσκαλώσω από τους πρωτισιनों πρώτα. Χρέος τ' εμάς έν' και αγκά προσκείται σε αβούτη την περίστασιν να λέγεται αβούτη η τιμή ση μνήμη τους. Γιατί ζώντας ατελείωτον σε αβούτη τη χώραν μας την παραδίνουσαν, εγόμωσεν η μιαν γενέαν προς γενέαν χάρη σην αντρείαν τους, 'λεύτερην ως ατώρα. Και αξίζει να τους δοξάζουμε, και εκείνς ακόμην πλέοι οι κύρτς μας. Σπερόν, πέραν από όσα κληρονόμησαν, εκερδαίεν ακόμην, όχι χωρίς κόπον, και απολύσκουσαν τ' εμάς τους τωρινούς όσον εξουσίαν έχουμε. Και ήντ(α)ν αποκείμερον εκερδίεν, εμείς ντο είμαστε ατώρα εκάν σην γενάμενον ηλικίαν ακόμην το αρτουρεύσαμε και άλλο και τερίσσαμε να έν' η πολιτείαν μας έτοιμην και για το πόλεμον και για την ειρήνην. Μ(α)ρ(α)μί εγώ το πόλεμικόν πετ(ζ)άρεμαν με τα οποία εκερδίεν το και εκείνον, γιόξα αν κάποτε οι ίδιοι εμείς γιόξα οι κύρτς μας γαρ(σ)ιλαεύσαμε με την (ψ)ήν έναν βάρβαρον γιόξα Έλλεν πατεμέαν, αβούτα, επειδή 'κι θέλω να πολυλογίζω σε αρθώπς ντο τα εγνώσκουν, θα τα απολύσκω. Άμα με ποιές αρχές ως βάση τα επήραμε και με ποιούς πολιτικούς νόμους και μουτερλίκιν βίον, με ποίον γνώμην εξέβαμε σ' αβούτη την ακμήν, αβούτα θα δείξιζω πρώτα και ύστερα θα απάγω και ση επαινίαν αβούτων των νεκρών, σπερόν πιστεύω πως αβούτην την ώραν 'κι έν' αταιρίαστον να λέγνε ατώρα αβούτα και ότι όλοι μαζεμένοι αδακά, εντόπιοι και ξενουρέα, όφελος θα έχουν να τα ακούσουν με προσοχήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37

Έχουμε εοστί πολιτείαν ντο 'κι ζελεύ' τους νόμους των άλλων, πλέον άμα εμείς οι ίδιοι είμαστε εξόμπλιν σε μερικούς παρά ακόλουθοι άλλων. Και τ' εμάς την πολιτείαν ως σο όνομαν καλείται δημοκρατίαν, γιατί η εξουσία 'κι ευρίσκεται σα (χ)έρια των ολίγων, αλλά των περιπλέων. Και όλοι έχουν το ίδιον δικαίωμαν αντικρύ σο νόμον για τις ιδιωτικές τους διαφοράς, όσον άμα ενν(ά)σκομα να έ(χ)' σην προσωπικήν επιβολλήν τους, κιορ(ά)ν με το πως ο καθείς ξεχωρίζ' σε κάτι, προτιμάται πιο πολύν σο μουτερλίκιν αξίωμαν, επειδή έν' ερπάτης, παρά της (σ)οληκλής του θέσης, μουδέ αν πάλιν έν' εφτωχός, ώσπου βέβαια επορεί να εδώκει κάτι σην πολιτείαν, παταλεύκεται από την (σ)οληκλήν του θέσσην που κ' έν αγνόν. Και όχι μόνον το έγγιγμαν με την πολιτείαν τις τιζ(α)νλαεύ' η ελευτερίαν, αλλά και στην καθημερούσιαν καμάτισμαν είμαστε γουρταρεμένοι από σκοτεινόν σκέδιον ανάμεσα μας και 'κι χολ(ά)σκουμε με τ' εμάς τον γείτονα, αν ευτάει κάτ' άμον του ερέχτ, μουδέ επαίρουμε αντικρύ του το τέρεμαν χολ(α)σμένον, πράμαν ντο 'κι κουτζουρεύ τ(ζ)εζά, εβλάφτ' μερ(α)μί. Και ενώ σην ιδιωτικήν μας δουλείαν 'κι βαρ(ά)ζ ο έναν τον άλλον, σο μουτερλίκιν ζωήν από εσωτερικόν σέβας άσουλ' 'κι παρανομούμε, με υπακοήν σ' αβούτους ντο καθείς φοράς κομανταρίζουν την πολιτείαν και στους νόμους και άσουλ' σε όσον απ' ατούς ντο αληθεύνε για διάφορον αβούτων ντο αδικούνται και σε όσους 'κι έν γραμμένον εφέρ' μαυροπροσωπίαν χωρίς άλλον.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 38

Μ(α)ρ(α)μί στο(χ)εύσαμε να ευρήκουμε πλέα και περιπλέα τρόπους να ανακαύκουμε τ' εμάς το πνεύμαν από το κόπον, έχοντας το ταπιάτ να ευτάμε γιορτάς, με ογρά(σ)εμαν και γουρπάν, ντο (σ)κεπάζνε ακομματίαστον χρόνον και έχουμε αποδρανισμένα οικουρέα ντο η καθημερινήν ευχαρίστησήν τους κρεμίζ' τη λύπην παρέξω. Μερέαν του μεγαλεύκομαν έ(χ)' η πολιτείαν βάλ(σ)ουνται τα πάντα από παντού, και αέτς τα αγαθά ντο εβγαίν' από τ' εμάς το τόπον να τα (χ)αιρόμαστε άμον κάτι διόλου πιο τ' εμάς απ' ήντ(α)ν εκείνα των άλλων αρθρώπων.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 39

Είμαστε αλλ(ό)τικοι από τ' εμάς τους αντίμαχους σην πολεμικήν μάθηση σε αβούτα : και τ' εμάς την πολιτείαν την έχουμε ανοιχτή σε όλους και ποτές 'κι αποκόφτουμε κανέναν ξένον, αστραπίζ' ατόν, να εμάθ' ήντ(α)ν να ελέπ' τίποτα ντο, αν 'κι επέμνεν κρυφόν θα επορούσε πουδέν είνας του(σ)μάνος , ο ότिल्eos θα το ελέπ' , να ωφελεθεί · σπερόν εμείς σταλίζουμε τ' εμάς την ινάνωση όχι ατόσον σην ετοιμασίαν και τα γαντουρεμένα μαραφέτ(α) όσο σον τ' εμάς η παρρησία την ώρα το ποίσιμον. Και επεκεί, συγκεκριμένα με το παίδεμαν, εκείνς πα(σ)κίζουν με αγροίκιστον τ(α)λίμιν από παιδιά να 'ίνουν αγουροί, ενώ εμείς , αν και ντο ο τρόπος της ζωής μας έν' πιο αλάχρον, σύρουμε σο κίντυνον ισόμαλα με τ'εμάς το τακάτ όχι ολίγον θαρρούμενα. Εξόμπλιν. Σίτ(α) οι Λακεδαιμόν 'κι απάνε σην στρατείαν μόνοι τους σο τ'εμάς το χώμαν άμαν με ούλους συμμάχους τους, εμείς εγομούμε σο χώμαν των άλλων μοναχοί, αν και πολεμούμε σε ξένον τόπον με ανθρώπς που συστέκονται τα οσπίτ(α) τους, τα πλέα φοράς νικούμε χωρίς δυσκολίαν. Τοπλαεμένη τ' εμάς την δύναμην 'κι εγαρ(σ)άέλευσε ως ατώρα κανέναν του(σ)μάνο, σπερέν εμείς έχουμε να τερούμε αγκά και για το ναύκεργον και για το στάλσιμον σε πολλά μέρ(α) ση ξηρά δυνάμεων από τ' εμάς τους ίδιους. 'Κι άμα συβάλλουν κάπου με έναν τόπον από εμάς, αν νικήσουν, καυκούνται ντο μας απομάκρυσαν όλτσ' αν πάλιν εχάσουν, λέγνε πως εχάσαν από όλτσ' εμάς αντάμαν. Αέτσ' αν επαίρουμε απάν' εμάς τους κίντινους ζώντας αιχμάλ(α) παρά ευτάγωντας τ(α)λίμα με μεγάλον πόνεμαν, και με παλικαρέαν ντο ξάι 'κι επιβάλλουν σε εμάς οι νόμοι άμαν κατατάεται πλέον από τον τρόπον τ' εμάς της ζωής, έχουμε ακόμην έναν γαζάρεμαν ότi ξάι 'κι πεζτουρευόμαστε με καπάρον για όσα φαρμακερά έν' να ερούξουν, και αμά ερούξουν δεν δείκνουμε να είμαστε ολίγον άφοβοι από εκείωους ντο παθάνουν χωρίς τέλος. Και για αβούτα αξίζει να θαυμάεν κανείς τ' εμάς τη πολιτείαν και άλλα ακόμην.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 40

Και αγαπάμε εοστί το έμορφον και επέμνουμε απλοί και ν(α)τεύουμε τ' εμάς το πνεύμαν δίχως να 'ινόμαστε αδύναμοι. Και κουλανεύουμε την αρχοντίαν πιο πολύ για να έχουμε τη αξιότε για είναν έργον, παρά άμον αφορμήν για κούρφεμαν, και 'κι έν' ντροπήν να ομολογίζ' κάποιος την ανέ(χ)ειαν του, άμα έν' ντροπήν να μην πα(σ)κίζ' με την δουλείαν του να τη παραμερίζ'. Και 'ίνεται σ' εμάς τους ίδιους να τερούμε αγκά με τις ιδιωτικές μας δουλείας και

τα πολιτικά, και σε καθείς αλαϊτής να κατέχει ικανοποιητικά το μουτερλίκιν, ενώ 'ίνεται με έτερον καμάτισμαν. Γιατί μόνοι μας αβούτον ντο'κι μετέχει ξάι σο μουτερλίκιν τον λογούμε όχι ακούδιστον, άμαν αγιαράευτον, και εμείς οι ίδιοι ήντ(α)ν πάρεμ' ου λέγουμε ορθόν απόφασην για το ζήτημαν της πολιτείας ήντ(α)ν τα σκεδ(ά)ζουμε σωστά, γιατί λογούμε ότι το καλάτ(σ)εμαν 'κι βλάφτουν το έργον, άμαν πλέον εβλάφτ' να μη φωταστούμε πιο έμπρ(α)με τον λόγον, απράναν πάγουμε σε συνεργίαν για όσα επρέπ'. Γιατί μας διακρίνς κάτ' το ξεχωριστόν και ως προς αβούτο, τεμέκ' και να τολμούμε εμείς οι ίδιοι τ(σ)ίπ πολλά και να λογαρ(ά)ζουμε με τ(σ)ίπ μεγάλον ακρίβειαν το αποτέλεσμαν, για όσα δοκιμάσουμε. Ενώ ζούτ(α) τους άλλους η λειφτασίαν της γνώσης εφέρ' αλόγιστα καταθάρρ(α) και η γνώσην (σ)ιφάν. Δίκαιον επορούν να λογάσκουνται τ(σ)ίπ αγουροί σην (ψ)ήν όσοι, αν και εξέρουν τ(σ)ίπ καλά και το κίντινον του πολέμου και την απόλαυσην της ειρήνης, άμα 'κι πα(σ)κίζουν ν' αποφεύκουν το κίντινον. Και όσον και να ενν(ά)σκουνται για την ανθρωπίνην κέφιν, είμαστε ενάντιοι με τον τ(σ)ίπ κόσμον. Γιατί εχτίσκουμε φίλους γιόκ με βοήθημαν, αλλά ευτάγοντας βοήθημαν. Γιατί ο βοηθός έν' πιο στερεωμένος αρκαντά(σ)ιν, ώσπου νατλανεύκ' να απομένος η ευχαριστίαν του βοηθημένου, με την σπλαχνίαν ντο δεικνύζ' σ' αβούτον. Ο βοηθημένος ζούτ(α), έν' πιο άκαρδος , γιατί εξέρ' ότι θα αποβγάλλτς την ευχαριστίαν άμον απέβγαλμαν το χρέος και γιόκ για να του εχρωστούν ευχαριστίαν. Και μόνοι εμείς ευτάμε το καλόν σε κάπιοιον, δίχως να μας ενν(ά)ζ' , γιόκ τόσον από τ' εμάς το λογαρίαν σύφερον, όσον από φιλευθερέαν ραχάτ(α).

ΚΕΑΦΆΛΑΙΟ 41

Εγροικώ και λέγω ότι η τ' εμάς η πολιτείαν σε όλα τα τεπέσ(α) της έν' σκολείον της Ελλάδας και προσωπικά ο καθείς από εμας μου εφάίνεται θα επορούσε να δεκνύζ' τον εαυτόν του αγουρωτόν σε πλέα και περιπλέα ανοιχτοματίας με χάρην επιδεξίαν. Και ότι αβούτα 'κι έν καυ(χ)ενίαμαν για την περίστασιν, άμα η αληθιτικήν αλήθειαν, το αναφαίνς το ίδιο το τακάτ' της πολιτείας μας, ντο την εκαιρδαίαμε μ' αβούτο το μιγκίν της ζωής. Γιατί έν' η μοναχή από τις τωρινές που εβγαίν από τη ανώτερην δοκιμασίαν απ' τη δόξα της και η μοναχή ντο 'κι δίειν μουδέ σον του(σ)μάνο, ντο της βουρκανίεται, το δικαίωμαν να εχτίζ' από τους του(σ)μάνους νικίεται, μουδέ στους παραστάτες, ότι τους διαφεντεύουν άποροι, να κλαύκουν αδακά. Σπερέν δεκνύσαμε το τακάτ' μας με αβούτον το μαρτύριον και κιαμτό γιόκ δίχως μαρτύρς, θα κουτζουρεύουμε το θάμασμαν στους ατωρινούς και τους τενταλλακλοθινούς, δίχως να έχουμε ανάγκη μουδέ από Όμηρον για να μας επαινέσει, μουδέ από άλλον ντο με το καλάτ(σ)εμαν του θα αδίγει μια σημερ' νήν αγαλλίαν, άμα την γνώμην ντο θα εχτιζτεί για τ' εμάς το έργον (αλλομίαν-κέσ') θα τη εξεμιώνς η κρύεσσα αλήθειαν (και θα κουτζουρεύουμε θάμασμαν) γιατί εναγκάσαμε καθείς θάλασσαν και στερέαν να 'ίνει δ(ά)βασμαν σην τ' εμάς παρρησίαν και παντού ευτιάξαμε αιωνίως μνημεία και για τα ωδίνα και για τις τεμέτερον νίκες. Για έναν αίκον έ(χ)' η πολιτείαν αβούτοι αδακά, αστό επολέμισαν με παλληκαρίαν, εβρήκαν το απόθαμαν ινανεύοντας πως ήταν χρέος τους να μη εχαθεί αβούτη, και έν' αχουλόν ο καθείς απ' αβούτους που επέμνουν ση ζωήν να κοπιάζ' με όρεξην, για χάρην τους.

ΚΕΑΦΆΛΑΙΟ 42

Για αβούτο αραέτσ' και κοστέλ(α)σα σε μάκρος τα εγνώριμα με την πολιτείαν, γιατί εθέλησα να ευτάγω φανερόν ότι 'κι ογρα(σ)εύουμε για πράματα ίσης σημασίας εμείς και εκείνοι ντο τιδέν 'κι έχουν όμοιον με την αξίαν ντο αποχωρίζνε την Αθήναν απ' όλες τις άλλες πολιτείες ,και γιατί αγκά έθελα να δεκνύζω με αληθιτικόν στοιχείον το κούρφεμαν αβούτων για τους οποίους ατώρα καλατ(σ)εύω. Και το γαιίδουρ(α)κόν μέρος αβούτου (του κούρφεμαν) έ(χ)' καλτ(σ)εμένον. Γιατί, αβούτα με τα οποία εδόξασα την πολιτείαν, την αρμάτωσαν τα παλληκαρέαν αβούτων αδακά και των ομοίων τους. Και για τ(σ)ίπ ολίγους από τους Έλληνες, άμον αραέτσ' αδακά ατώρα για αβούτους, θα επορούσε να δεκνυζ' την επαινείαν ισόμαλα με το έργον τους. Πιστεύω στερέα ότι έναν απόθαμαν, άμον αβούτων ατώρα, αναφαίρ' την αξίαν ενός ανθρώπου, ή έν' το πρώτον φανέρισμαν ή το αρτούκ' τελεμονήν τους. Και σην περίπτωση όσων από κάθε άλλην γνώμην έν' κακοί, έν' δίκαιον να κρίσκεται αγνότεορν από ήντ(α)ν άλλον η αγουρέτ(α) ντο θα επουλούν, αντιμαχώντας για την πατρίδαν. Γιατί αποκατενίζοντας το ταπιάτιν λάθεμαν με την παλληκαρέαν, ωφέλησαν το κοινόν δούλεμαν απ' όσον την εβλάφταν με το λάθεμαν. Από αβούτους αδακά κανέννας, μουδέ πλούσιος επροτίμησεν την ευχαρίστηση για γαιίδουρ(α)κόν χρονικόν ζαμάν και έδειξεν γίλεμαν, μουδέ εφνωχόν με την ελπίδαν ντο εθρέφ' για την χουζανίαν του, ότι εοστί επορεί και αβούτη την φοράν να εγλιτώζ' απο αβούτην και να πλουσαεύ, επά(σ)κισε να εδώσει σιριντίρεμαν σο κίντυνον. Εθάρ(α)σαν πίλ(α) ότι το να απεβγάλκουν τους του(σ)μάνους, έν' πιο αροθυμαγμένον από αβούτα και αγκά ινάνεψαν ότι αβούτος έν' 'το πιο φωτεινόν κίντυνον, και αποφασίσανε γαρ(σ)ιλαεύοντας τον αβούτους να απεβγάλκονται και να εκρατήσουν για εκείνον τον μουράτ' ιν σην καρδίαν τους, αστό εμπιστεύκουνταν σην ελπίδαν την ανέλπιστην ομούτ της μάχης, και σην μάχην απέσ' όσοι ήνταν γνώριμοι με αβούτα ντο είχαν έμπρ(α) σα ομάτ(α) τους, λογάουνταν υποχρέωσήν τους να βασίσκουν σο εαυτόν τους και την ώραν μάχης επροτίμησαν να απραεύκουν και να κάτ' να επάθουνε, παρά να εγλυτώνουνε κλίνουντας. Και αέτσ' παραμερίασαν την μαυροπροσωπίαν να τους λέγνε αθάρρετους και επαίραν το ογρά(σ)εμαν δίγοντας τηω ζωήν τους. Και σο ελάχιστον κρίσιμον σολούχ' ιν κατί εγροίουκαν από την τύχην η ζωήν τους, εγλύτωσαν από την αιτίαν ότι εγροικούν αχπάραμαν πλέτερον, παρά από την αχπάραν ντο τους εβρήκεν το απόθαμαν την ώραν ντο απέσ' εφούρκωνεν η αγαλλίαν για το ανάμενμαν της νίκης πιο πολύν, παρά η αχπάραν για μίαν αναμονή της ήττας.

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 43

Και αβούτοι, άμον εταιρ(ά)ζ' σην πολιτείαν, εφουρτζίστηκαν αϊκοι. Όσοι επεμένατε επρέπ' να ευκιάσκετε το ραχάτ σας εναντίον των του(σ)μάνων να σας εφέρ' μικρότερον κίντυνον, άμα να μην κουντουρέψετε να έν' μετρεμένον, και να μην εγροικείτε μόνο με τη αχουλή την ωφέλειαν, για την οποία θα επορούσε να λαλλεί κανείς πολλά σε εσας ντο οι ίδιοι τα εξέρετε καλλίον, ελέγοντας τι αξία έ(χ)' να γαρ(σ)ουλαεύεται κανείς στους του(σ)μάνους. Αλλά πλέον να ελέπετε τη τακάτ' της πολιτείας -άμον εφαίνεται σα έργα της κάθε ημέραν- και να σας επαίρ' σεβντάς για αβούτην. Και όντες σας εφαίνεται ότι έν' τρανή, να μνέ(σ)κεστε ότι το εκαίρδισαν αβούτα άγουροι ντο ετόμληαν κι είχαν γνώσην των υποχρεώσεων τους, ντο σην μάχην είχαν φιλότιμον.

Και αν είναι φοράν σε έναν πολέμεμαν τους αποΐνουνταν, 'κι άφηναν σον εαυτό τους να ρούζ' την πολιτείαν απ' την αγουρέτ(α) τους, άμα της την έδωκαν, άμον το κάλλιον ροφενέ, γιατί αστό έδωκαν ούλ' αντάμαν τα καλάθ(α) τους, ο καθείς έτερα επέραν αγέραστην δόξαν και παντέμορφον τάφον, γιόκ ατόσον σο οποίον η δόξαν τους επέμνεν αιωνίως σε κάθε άδειαν ντο παρουσιάσκειται ή δημηγορίας, ή μάχης, γιατί των δοξασμένων αγουρών ταφίν έν' ακομματίαστην η γην και 'κι το ξεφανίζ' μόνον το αφιέρωμαν μιας στήλης σο μεμλεκέτ' τους, άμα και ση ξενούτσικον χώραν πορεύ' απέσ' την (ψ)ύν του καθείς άγραφτην η αναθυμεθίν, γιόκ ατόσον των ανδραγαθίας τους, όσον τα ραχάτ(α) τους. Αβούτους ατώρα εσείς, αστό τους διορίσετε εξόμπλιν σας και εγανέψετε ότι η ευλοΐαν σημαίν' ελευτερίαν και ελευτερίαν σημαίν' παρρησίαν, να μην ξεναλεύκετε έμπρ(α) στους κιντύνους του πολέμου. Γιατί 'κι θα 'νταν δίκαιον να αποβλέπνε την ζωήν τους οι ερημωμένοι, στους οποίους 'κι ευρίεται ελπίδαν για κάτ' καλόν, άμα αβούτοι, στους οποίους ευρίεται αχπάραν, αν συνε(χ)ίζουν να εβρίκονται ση ζωήν, να μεταβληθείν με την ρίζαν η κατάστασιν τους και στους οποίους η διαφοράν θα έν' τρανή, αν αποΐνουν σε κάτ'. Γιατί επονεί πιο πολύ ο άγουρος ντο κατατάεται από το γίλεμαν ση μάχην, παρά το απόθαμαν ντο έρ(χ)εται ελαφρά σε στιγμήν του τακάτ' και κοινόν ομούτ ...

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 44

Για αβούτο αραέτο' και τα κυρουκά αβούτων αδακά, όσοι ατώρα ευρίσκεστε, 'κι σας κλαίγω ατόσον, όσον θέλω να σας παρηγορ(ά)σω, γιατί εγνωρίζνε τ(σ)ίπ καλά ντο η ζωήν τους επέρασε απέσ' από κάθε λοέν αλλαές της τύχης. Η ευλοΐαν εβρίσκεται σ' αβούτους ντο η μοΐραν εδώκει επίδοξον θάνατον, άμον αβούτους αδακά ατώρα ήντ(α)ν την (τιμητ(α)κήν) λύπην, άμον αραέτο' σε τ' εσάς και σε όσους το τέλος της ζωής 'ίνεται να συβάλτσ' με το τέλος της ευλοΐας τους. Εξέρω ντο θα έν' στιβαρόν να σας αγνατουρεύσω γι' αβούτα ντο πολλές φορές θα έ(χ)ετε αφορμήν θύμησης από την ευλοΐαν των άλλων, ντο και 'σεις οι ίδιοι κάποτες τρυγίζατε. Και επονεί κανείς, γιόκ όντες εχάνσ' το αγαθόν ντο 'κι εδοκίμασεν, άμα όντες εχάν αβούτα ντο εί(χ)εν απογοικίσει να τρυγίζ'. Επρέπ' να ευτάτε γαΐρ(ά)τ' και με το θάρρεμαν για άλλα παιδιά, όσοι εβρίσκεστε σο επιδέξιον ακόμην ηλικίαν για γαρδέλ(α)σμαν. Γιατί και σην ιδιωτικήν ζωήν τα παιδιά ντο θα εγεννεθούν, θα εφτάγουν μερικούς να ανασπάλουν αβούτα ντο 'κι ευρίουν και αβούτο θα έν' ωφέλιμον σην πολιτείαν από δύον γνώμην, και γιατί 'κι θα επερρίζεται η πολιτείαν και επειδής θα έν' ασφαλόν. Γιατί 'κι έν' μινκίν να αποφασίζνε κατά τον ίδιον τρόπον και νόμινον αβούτοι ντο 'κι εμπαΐνουν σο ίδιον κίντυνον αδίγοντας τα παιδιά τους . Όσοι πάλιν είστε δ(α)βαστήν ηλικίαν, το γαΐδουρ(α)κόν μέρος της ζωής σας, ντο επεράσατε ευλοϊμένοι, να το λογάεται γαζάνεμαν και τη ζωή ντο σας επέμν', πως θα έν' μικρήν και να ακλ(α)νεύκεστε με την δόξαν τους. Γιατί μόνο η σεβντάν για ναμού(σ)α 'κι απογίνσ' και σην φάσιν κατά την οποίαν ο άρθωπος 'κι πορεί να εδώκει τιδέν μεγαλύτερον ευχαρίστησιν 'κι δίνς το γαζάνεμαν, άμον αξιούνται μερικοί, άμα το να τον τιμούνε...

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 45

Για τ' εσάς πάλιν, όσοι ευρέθατε, γιόσκα τα αδελφ(α) ελέπω πως το ογρά(σ)εμαν θα έν
μεγάλον (γιτί καθείς επεγροικεί να επαινεί αβούτον που δεν ευρίεται) και τ(σ)ίπ στιβαρόν, 'κι
αν δείκνεν(ε) πιρ(α)πίρτς αγουρέτ(α), θα σας εγροίκουν κάπως καθέτερους, καμίαν ίσην αξίαν.
Γιατί οι ζωντανοί ελέπουν με χου(σ)χανίαν τους αντιμάχους τους, σίτ(α) εκείνους που δεν τους
στέκουναι εμπόδιον, τους δοξάζουνε με βασιλεμένην χάρην. Και αν επρέπ' να καλατ(ζ)εύσω και
για το ταπιάτ των γυναικών, όσον ατώρα επεμείν 'ναν (χ)εράδες, εγώ αλέγω ήντ(α)ν επρέπ με
κοντόν δ(α)ρμενείαν. Εοστίν μεγάλην τιμήν θα έν' για τ' εσάς να μη εφένεστε καθέτερες από τ'
εσάς την γυναικείαν φύσην, το ίδιον και για αβούτη ντο θα την γονου(σ)εύουν όσον ίνεται
ολίγον οι άντρες, ή για έπαινον, ή για ονειδίαν ...

ΚΕΦΆΛΑΙΟ 46

Καλάτ(σ)ευσα αρ' και εγώ, κατά το προγόιν ατ(ά)τ , και έπειτα όσα είχα να λέγω, τιμούονται
πιλ(ά) με λειτρουίαν αβούτοι ντο θάρκουνται ατώρα τα παιδιά τους τα παίρνε από οσήμερον
με μουτερλίκιν δαπάν(α)ν ας 'να ίγουν τελίγαυλοι, φουρτζίζοντας αέτσ' άμον χάρισμαν για
αϊκον ογρά(σ)εμαν ένανωγέλιμον στεφάνιν και γι ατούς τους νεκρούς και για όσους επέμναν
σην ζωήν γιατί, όθεν για το ταπιάτ που έχουν οριστεί αφώτιστα μεγάλα μαγαρίτ(σ)α,
ευρίσκουν σε αβούτην την πολιτείαν καθελ(α)κούς αλαϊτες. Ατώρα, αστό εξέβετε το θρήνον
ντοнгаβού(σ)κεται σο καθένα, να δαβ(ά)σετε.

“Περικλέους Επιτάφιος”